

KAPITEL 13 – hvor vicepræsidenten inviterer til fest, fredspibe og fællesspisning i beboerhuset

Magnus og mor sidder og spiser grøntsagsfrikadeller til aftensmad, da de hører, at nogen putter noget ind af brevsprækken ude i gangen. Magnus løber ud for at se, hvad det er. Det er en invitation til 'fest, fredspibe og fællesspisning'. Der står:

Kære beboere i opgang 7

I inviteres hermed til fest, fredspibe og fællesspisning i beboerhuset nu på lørdag d. 12. maj kl. 14.00. Alle skal medbringe en ret til fællesbuffeten samt have forberedt en kompliment om hver af de andre beboere. Vi skal spise, skabe fred og have det sjovt. Jeg glæder mig meget til at se jer allesammen i det store festskrud eller regntøj, højt hår, uglet hår eller bare isser og højt humør.

S.U. senest i morgen d. 7. maj. Ps. Lad os vedtage, at der er mødepligt. Påklædning: Ja tak!

De bedste hilsner Vicepræsidenten

“Hold da op en god idé,” siger mor. “Jeg er faktisk også lidt træt af al den dårlige stemning. Jeg synes, at vi tager grøntsagslasagne med og kokosmakroner. Så skal vi bare finde ud af, hvad vi skal finde på af komplimenter. Lige nu synes jeg, det er lidt svært at finde på en til hr. Himmelblå. Og frk. Græsk Katolsk er faktisk også lidt svær.”

“Hvad er komplimenter?” spørger Magnus.

“En kompliment er, når man siger noget pænt til et andet menneske. Fx sikke en flot jakke, du har, eller hvor er du dog god til fodbold.”

“Ja, det passer ikke så godt til hr. Himmelblå. Jeg tror, at han er virkelig dårlig til fodbold, og hans jakke er dødkedelig. Men vi kan da sige til Berna, at hun er god til fodbold, og vi kan sige til hendes mor, at hendes jakke er flot. Den der hun har købt i Istanbul med alle farverne på.”

“Det er en god idé,” siger mor. “Men nu må vi hellere se at komme af sted i skole og på arbejde.”

***

Inde i klassen er alle bordene sat ind til væggen, og midt i klassen er bygget en slags trappe af de store trækasser fra læsehjørnet. Lotte står øverst på trappen. Hun smiler som sædvanlig og råber “Godmorgen mine skønne unger.” Men måske ser hun en anelse mere glad ud, end hun plejer. Faktisk har hun lidt det samme udtryk, som træner-Torben har, når han bare synes, at nu er det godt nok et spændende træningsprogram, han har lavet for dagens træning.

“Godmorgen og velkommen til SOL,” siger Lotte og smiler over hele hovedet. SOL står for social læring og er – så vidt Magnus har forstået – et fag, som Lotte selv har opfundet og puttet ind i dansktimerne, fordi “Det bare er SÅ vigtigt at lære om, hvordan man er en god kammerat, og hvordan man kan være venner, selvom man er vildt uenige om nogle ting.”

“Er der nogen, der kan gætte, hvad det her er?” spørger Lotte og peger på trækasserne fra læsehjørnet.

“Ja,” råber Troels. “Det er kasserne fra læsehjørnet.”

“Det er det nemlig, Troels,” siger Lotte. “Det er helt rigtigt. Og jeg har stablet dem som en slags trappe. Kan I se det? Det her, det er en konflikttrappe. En konflikt, det er, når man er uvenner. Og når man er allermest uvenner, så står man på det øverste trin. Men det er jo ikke særlig rart at være uvenner, og derfor handler det om hurtigst muligt at komme ned på jorden, hvor man har det fint med hinanden igen, eller hvor man i hvert fald kan tale ordentligt sammen uden at råbe, selvom man måske stadig er uenige om noget. I dag skal vi lære, hvordan man kom-

mer ned ad trappen og bliver gode venner igen. Er der nogen, der kan give et eksempel på, hvad man fx kan være uenige om, og hvorfor man måske kan komme til at blive uvenner?” spørger Lotte.

“Ja,” siger Magnus. “Hjemme i min opgang er mor blevet uvenner med hr. Himmelblå fra 2. sal, fordi hr. Himmelblå synes, det er synd for mig, at der ikke bor en mand hjemme hos os.”

Lige da han har sagt det, fortryder han. Det væltede bare ud af ham, inden han havde nået at tænke sig om. Selvfølgelig ved de andre fra klassen godt, at han ikke har en far. Men alligevel.

“Aha,” siger Lotte. “Ja, det er noget, som folk kan have meget forskellige meninger om. Det der med, hvordan en familie skal være. Nogle mener, at en familie skal se ud på en bestemt måde for at være god. Andre mener, at familier kan se ud på en hel masse måder.”

“Men Lotte, hvad synes du?” spørger Otto.

“Altså, det vigtigste er jo, at uanset hvad man mener, så skal man respektere, at andre mener noget andet. Og

i Danmark, der kan familier se ud på mange måder. Man må godt få børn, selvom man ikke har en mand. Man må også godt få børn, hvis man er to mænd og ikke har nogen dame.”

“Ja, ja, men altså hvad synes du selv?” spørger Otto igen.

“Jeg synes, det vigtigste for et barn er, at det føler sig elsket og passet på,” siger Lotte.

“Men det gør Magnus da,” siger Otto. “Magnus’ mor er jo vildt sød.”

“Ja, lige præcis,” siger Lotte. “Familier kan se ud på tusinde måder og stadig være gode. Og her i Danmark må man heldigvis selv bestemme, hvordan ens familie skal være.”

“Men må man så ikke sige, hvis man synes, at det fx er dumt, når nogen fx kun har et barn, så barnet slet ikke har nogen søskende at lege med?” spørger Troels.

“Jo altså, det er i hvert fald ikke ulovligt. I Danmark har vi noget, der hedder ytringsfrihed. Det betyder, at det er lovligt at sige lige det, vi mener. Eller næsten i hvert fald. Men bare fordi det ikke er ulovligt, så behøver man jo ikke sige lige, hvad man tænker hele tiden, vel? Hvis man vil sige noget til nogen, og man ved, det kan gøre dem sure eller kede af det, så skal man virkelig have en god grund til at sige det. Ellers skal man hellere tie stille og bare tænke det inde i sig selv.”

“Men hvad kan så være en god grund?” spørger Otto.

“Det kan fx være, hvis man siger det for at hjælpe,” forklarer Lotte.

“Mine forældre har sagt til vores nabo, at hans campingvogn er vildt grim at se på, og at de synes, han skulle sælge

den eller leje en garage til den, så den ikke skal stå i hans indkørsel. Det blev han ret sur over, men det var jo bare for at hjælpe ham med at få en pænere indkørsel,” siger Otto.

“Ja altså, det kan være svært at lave nogle helt klare regler, men lige der kunne dine forældre måske have tænkt de tanker inde i sig selv. For naboen synes jo nok ikke, det er nogen hjælp at få at vide, at hans campingvogn er grim, for det synes han jo nok ikke selv,” siger Lotte.

“Nej, det synes han ikke. Han har nemlig selv malet den, og hans kone har syet gardiner med hunde på til den,” siger Otto.

“Ja, det lyder da også fint,” siger Lotte. “Men nu skal I se, hvordan man kan komme ned ad konflikttrappen. Det første trin hedder ‘Lyt’. Her skal man lytte til hinanden – uden at afbryde. Man starter med at slå sten, saks, papir om, hvem der får lov til at tale først.

“Er det bedst ud af tre, eller slår man bare en gang,” spørger Otto?

“Lad os sige bedst ud af tre,” siger Lotte. “Og den, der vinder, starter med at fortælle, hvordan han eller hun har oplevet konflikten. Den anden må IKKE afbryde. Hvis nu det var din nabo Otto, hvad tror du så, han ville sige til dine forældre om den konflikt, de har om campingvognen?”

“Så ville han nok sige, at Karen og ham har gjort deres campingvogn vildt flot med ny maling og nye gardiner, og så blev de kede af det, da min far sagde, at den var grim. Og at de selv vil bestemme, hvad der må holde i deres egen indkørsel.”

“Det tror jeg, du har helt ret i,” siger Lotte. “Nå, men vi når ikke mere i dag, for lige om lidt kommer sundhedsplejersken og fortæller om sund mad. Hjælp mig lige allesammen med at bære de her kasser over i læsehjørnet.” ■

Spørgsmål til teksten

■ Lotte fortæller, at der i Danmark er noget, der hedder ytringsfrihed. Hvad betyder det?

■ I Danmark er det lovligt at sige næsten alt. Men betyder det, at man altid skal sige lige, hvad man vil?

■ Er det en god ide, at Ottos forældre siger til deres naboer, at deres campingvogn er grim, og at de burde flytte den?

